

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, sídlem v Praze, Na Zátorách 8/613, IČ 61250988, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem, se sídlem v Praze, Šaldova 34/466, proti **žalovanému: Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy**, sídlem v Praze, Slezská 7/100, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2012, č.j. 2011/5676/SVS,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2012, č.j. 2011/5676/SVS, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Ústecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13.9.2011, č.j. 2011/3088/KVSU, jímž byla žalobci podle § 53 odst. 7 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči (dále jen „veterinární zákon“), v souladu s ustanoveními § 62, § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), uložena pořádková pokuta ve výši 50 000,- Kč za nesplnění povinnosti vyplývající z ustanovení § 53 odst. 4 veterinárního zákona a dále byla žalobci uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč. Uvedeného pořádkového deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 14.7.2011 ve 12.10 hodin neumožnil veterinárnímu inspektorovi MVDr. J. P., po předložení služebního průkazu, přístup do provozovny NOVÁK MASO-UZENINY, Neklanova ulice 2693, Roudnice nad Labem, CZ 11836, za účelem provedení potřebných úkonů a šetření při výkonu státního veterinárního dozoru podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona.

V žalobě uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno za použití § 62 správního řádu, avšak takový postup je nesprávný a zakládá nezákonnost obou správních rozhodnutí. Uložení pokuty podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona je uložením pokuty v rámci kontroly

probíhající podle veterinárního zákona a podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“). Žalovaný je sice oprávněn pořádkovou pokutu ve věci veterinárního zákona uložit, ale v ostatních otázkách neupravených veterinárním zákonem postupuje podle zákona o státní kontrole, a to včetně rozhodování o námitkách do protokolu. Ve věci se nejedná o pořádkovou pokutu podle § 62 správního řádu, a to mimo jiné proto, že podle § 62 odst. 5 správního řádu je prvním úkonem v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty vydání rozhodnutí. Ze spisu přitom vyplývá, že přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 26. 8. 2011 bylo zahájeno správní řízení ve věci. Postup žalovaného je tak zmatečný. Žalobce nemá za prokázanou ani věcnou příslušnost žalovaného. Samotná listina, která je podkladem pro udělení pokuty, a to protokol o kontrole, nikde neuvádí, v čem konkrétně z hlediska věcné působnosti měl výkon dozoru s odběrem vzorku veterinárního inspektora spočívat. Označení předmětu kontroly, a to jako kontrola provozovny s odběrem vzorků je nejednoznačný. Z tohoto důvodu je rozhodnutí zmatečné a nepřezkoumatelné. Žalobce je právně přesvědčen, že jestliže se jedná o pořádkovou pokutu za tvrzené nesplnění povinnosti při kontrole provozovny realizované podle zákona o státní kontrole, je třeba tuto skutečnost ve výroku uvést, včetně stručného popisu skutkového stavu věci a slovní specifikace povinnosti zakotvené v ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona, neboť pouze výrok je vykonatelný. Vedoucí provozovny umožnění kontroly v souladu s metodickým pokynem zaměstnavatele podmiňoval předložením samostatného písemného úkonu, a to konkretizovaného pověření od žalovaného (kdo je kontrolou, u koho, kde, kdy a v jakém rozsahu pověřen) ke kontrole podle § 9 zákona o státní kontrole s tím, že jen na základě služebního průkazu, kterým je prokazována pouze totožnost, není oprávněn jej do provozovny vpustit a umožnit mu kontrolu. Veterinární inspektor nepředložil žádné písemné pověření k výkonu kontrolní činnosti na dané provozovně. Žalovaný tvrdí, že na jeho orgány se ust. § 9 zákona o kontrole a tudíž ani povinnost zakotvená v ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole nevztahuje. Právní názor žalobce byl z předchozí činnosti žalovanému dobře znám a přesto přistoupil ke kontrole bez písemného pověření. Žalovanému evidentně nejde o zdravotní nezávadnost potravin, ale pouze o možnost represe. V protokole o kontrole také není uvedeno nic o tom, že inspektor poučil kontrolovaný subjekt o jeho povinnostech. K protokolu je pouze přiložená příloha obsahující výčet ustanovení podle § 53 veterinárního zákona, a to bez udání toho, proč se tak stalo. Žalobce pak podrobně vyložil, proč má za to, že z ust. § 53 veterinárního zákona nevyplývá, že by veterinární inspektoři nepotřebovali konkrétní pověření ke kontrole. Podpůrně se žalovaný dovolává nařízení ES č. 882/2004, o úředních kontrolách. Žalovaný spekulativně označuje trvání na předložení písemného pověření za účelový a obstrukční postup, jehož cílem má být zabránění kontrole provozoven. Dle žalobce se jedná o nedoložené tvrzení a tím i o právně nepřipustnou argumentaci. Žalovaný v naříkaném rozhodnutí zcela účelově a zkreslujícím způsobem popisuje činnost žalobce tak, že v rozporu se skutečným stavem věci vyznívá jako problematický adresát státní správy, který měl a má opakované mikrobiologické problémy s potravinami. Třetí osoba, neznalá skutečného stavu věci, musí z odůvodnění rozhodnutí tento dojem zákonitě nabýt. Žalovaný zapomněl zmínit, že v průběhu let musel vzhledem k důvodnosti právních tvrzení žalobce značný počet svých prvoinstančních rozhodnutí zrušit a žalobce je rovněž úspěšný v soudních řízeních. Pokud by byl postoj žalovaného správným, mohl by se veterinární inspektor na základě předložení služebního průkazu domáhat vstupu do kterékoliv provozovny žalobce. Žalobce opřel svou právní argumentaci i o důvodovou zprávu k zákonu o státní kontrole. V důvodové zprávě je přitom výslovně uvedeno, že kontrolní orgány provádějí kontrolní činnost prostřednictvím svých pracovníků, které k tomu účelu vybavují příslušnými pověřeními. K

zajištění právní jistoty adresáta kontroly je nutno, aby kontrolní pracovník splnil 3 náležitosti zákonného zahájení kontroly současně, a to oznámení kontroly, prokázání totožnosti služebním průkazem a předložením písemného pověření ke konkrétní kontrole. Jestliže žádné ustanovení zvláštního zákona neříká, že služební průkaz inspektora je písemným pověřením k výkonu kontroly, nemůže bez zákonné opory tak činit ani žalovaný. Na podporu své argumentace odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 42/2004. Ohledně tvrzení, proč není či nebylo možné probíhající řízení o pořádkové pokutě spojit, žalobce v zákonné úpravě překážku nespatřuje, tvrzené důvody má za umělé, aby žalovaný mohl ukázat, že vzdor se žalobci nevyplatí a že za každou provozovnu obdrží pokutu 50.000,- Kč. Žalobce po celou dobu zastával názor, že jsou a byly i odvolací námitky z hlediska právních tvrzení totožné a řízení tak bylo možné i v rámci odvolacího řízení spojit a rozhodnout společně. Žalobce je dále toho názoru, že ve vztahu k dané pořádkové pokutě se správní řád použije pouze jako procesní předpis z hlediska náležitostí, nepoužijí se však ustanovení o paušalizaci náhrady nákladů řízení, které se dle jeho názoru váže k jinému typu řízení. Za právně nepřipustné má žalobce dále to, aby v rámci jednoho státu při neexistenci vlastních zákonných kontrolních řádů byl orgány žalovaného a Státní zemědělské a potravinářské inspekce ve stejné právní věci uplatněn odlišný postup, když žalovaný sankcionuje adresáta kontroly (právní osobu, žalobce) a fyzickou osobu (vedoucího provozovny), ačkoliv se jedná o skutkově i právně stejnou situaci. Závěrem žalobce požádal, aby mu byla pořádková pokuta prominuta popřípadě snížena na minimum, neboť ke vpuštění inspektorů žalovaného i bez písemného pověření došlo. Žalovaný v rozporu se svou zákonnou povinností ukládané pokuty nijak neindividualizuje a nepřihlíží při ukládání pokuty k tomu, zda jeho postup nemůže mít pro adresáta postihu likvidační dopad, přitom výši sankce přímo označuje tak, že se jedná o citelný zásah do majetkové podstaty žalobce.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pořádková pokuta nebyla uložena podle zákona o státní kontrole, ale podle veterinárního zákona, a to za porušení povinností opět vyplývajících z veterinárního zákona. V tomto případě postupovat podle zákona o státní kontrole nelze. Navíc tento předpis nemá žádná obecná pravidla pro ukládání pořádkových pokut. Z ust. § 76 odst. 1 veterinárního zákona ve spojení s ustanovením § 1 odst. 2 správního řádu lze jasně dovodit, že při ukládání pořádkové pokuty podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona je třeba postupovat podle správního řádu. V otázkách neupravených veterinárním zákonem se přiměřeně použije ust. § 62 správního řádu, a to zejména pokud jde o kritéria odůvodnění výše pořádkové pokuty. Argumentaci pro použití zákona o státní kontrole vylučuje i ust. § 180 odst. 1 správního řádu. Tím, že správní orgán I. stupně nevydal hned jako první úkon v řízení o uložení pořádkové pokuty vlastní rozhodnutí, ale nejdříve bylo o pořádkovém deliktu zahájeno správní řízení, nevznikla žalobci žádná újma na jeho právech. Žalobci tak bylo přiznáno více zpráv, než by mu podle § 62 odst. 5 správního řádu náleželo. Žalobce navíc ani v odvolacím řízení tento postup nijak nenapadal. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, ta byla žalobci rovněž uložena po právu. Žalovaný zdůraznil, že podané námitky se nijak nedotýkají zjištěného skutkového stavu, tj. zjištění, že žalobce zmařil výkon státního veterinárního dozoru, neboť neumožnil provedení kontroly své provozovny. Naopak nevpuštění veterinárního inspektora do své provozovny žalobce potvrdil. Žalovaný se nemůže nijak vyjadřovat k postupu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v obdobné situaci. Zásada oprávněného očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu se vždy vztahuje k rozhodování téhož správního orgánu. V dané situaci navíc každý z těchto orgánů postupuje podle jiných obecně závazných předpisů. Věcná příslušnost je odvozena od ustanovení § 49

odst. 1 písm. g) a x) veterinárního zákona a stejně tak z ust. § 53 odst. 7 veterinárního zákona, ze kterého vyplývá kompetence pro orgány veterinární správy ukládat pořádkové pokuty. Nemůže obstát ani argument, že zde není uvedená kompetence podle zákona o potravinách, neboť ve smyslu výše popsanych ustanovení je státním veterinárním dozorem i dozor nad plněním povinností stanovených zvláštními právními předpisy. Z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 14. 7. 2011 je zřejmé, že měla být kontrolována činnost potravinářského podniku a zacházení s živočišnými produkty. Žalobci bylo řádně přiděleno registrační číslo a byl zařazen do plánu kontrol. Toto registrační číslo bylo rovněž ve zmíněném protokolu o kontrolním zjištění uvedeno. Skutkový stav byl tímto protokolem dostatečně zadokumentován. Žalobce ani námitkou do protokolu, ani ve vyjádření ke správnímu řízení ani v odvolání nezpochybňoval podklady pro řízení a skutečnost, že zmařil provedení veterinární kontroly. Žalobce se tak jednoznačně dopustil pořádkového deliktu podle ust. § 53 odst. 7 veterinárního zákona. K tvrzeným vadám nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí žalobce uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je dle jeho názoru dostatečně přesný a určitý. Je zde nepochybně zřejmé, co bylo předmětem rozhodování a na základě jakého ustanovení právního předpisu správní orgán rozhodl. Žalobce záměrně vytrhává jednotlivé části výroku z jeho celkového kontextu, čímž se snaží dokumentovat jeho neexistující nedostatky. Žalovaný k namítanému nepředložení písemného pověření při provádění veterinární kontroly uvedl, že účastník kontroly za žalobce pan P. neměl sebemenší pochybnost o oprávnění pracovníka k provedení kontroly. Tuto neumožnil a neposkytl součinnost z důvodu příkazu zaměstnavatele. Jako důkaz žalovaný navrhl listinu „Závazný postup při úředním dozoru“, který vydal jednatel žalobce. Žalovaný považuje za nejpodstatnější to, že žalobcem nebyla ani v průběhu kontroly ani později vyjádřena žádná pochybnost o tom, že vstupu do provozovny se domáhal veterinární inspektor orgánu veterinární správy. Navíc v minulosti ve stejné provozovně proběhla řada kontrol, které vykonal oprávněný zaměstnanec státní veterinární správy. Pokud měl žalobce jakýkoliv problém s prokázáním oprávněnosti kontroly, mohl a měl jej řešit formou námitek do protokolu o kontrolním zjištění, nikoliv však faktickým znemožněním kontroly. Žalovaný konstatoval, že i samotná rozhodnutí o zamítnutí námitek jsou přezkoumatelná soudem ve správním soudnictví, respektive mohl tuto námitku vznést v rámci správního řízení, které se o takové kontrolní zjištění opírá. Žalobce tak zjevně bez toho, že by využil všech právních prostředků, přistoupil k faktickému bránění při výkonu státního veterinárního dozoru, což je postup neadekvátní. Žalovaný také vyslovil nesouhlas s tím, že by veterinární inspektoři museli vedle služebního průkazu předkládat ještě speciální pověření ke kontrole. Na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 127/2005, 7 Ca 158/2009 a 9 Ca 151/2009. Požadavek na předložení zvláštního písemného pověření ke každé kontrole v rozsahu, jak se ho dovolává žalobce, navíc nevyplyvá ani ze zákona o státní kontrole. V zákoně nemusí být nikde napsáno, že služební průkaz inspektora je písemným pověřením k výkonu kontroly, neboť tato skutečnost přímo vyplývá z formy a obsahu faktického vyhotovení služebního průkazu. Služebním průkazem prokazují inspektoři nejen svou totožnost, ale rovněž své pracovní zařazení jako veterinárního inspektora pověřeného k výkonu státního veterinárního dozoru a potažmo tedy i pověření k provedení kontroly. K důkazu navrhl žalovaný pracovní smlouvu MVDr. J. P. Dále žalovaný poukázal na zvláštní povahu státního veterinárního dozoru, jehož charakteristickým rysem je soustavnost, nepřetržitost, dále, že dozor je prováděn u registrovaných či schválených subjektů, že jsou dozorovány činnosti, které se mohou přímo dotýkat lidského zdraví či zdraví zvířat. Předložení služebního průkazu je jediným možným způsobem, jak mohou orgány veterinární správy zajistit řádné plnění svých úkolů a ochranou veřejného zájmu. Žalovaný trval na tom, že postup žalobce má obstrukční charakter, neboť jinak si nelze vysvětlit to, že v minulosti

probíhaly kontroly provozoven žalobce stejným způsobem, avšak najednou po prohraném soudním řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Ca 347/2009, začal žalobce vytvářet uvedené konstrukce. Žalovaný připustil, že provozovny žalobce nejsou nijak zásadně problematické, pokud se jedná o provozní hygienu. Některé výklady žalobce jsou však přinejmenším svérázné a poukázal na případ označení nebalených sýrů. Žalovaný dále uvedl, že není možné, aby došlo k tomu, že by se inspektor dovolával po předložení služebního průkazu vstupů i do jiných provozoven žalobce mimo územní obvod kraje. Na podporu svých tvrzení poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 25/2012 a Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 9/2011, 5 Ca 420/2008.

K návrhu na spojení věcí žalovaný uvedl, že je lze spojit pouze v rámci prvostupňového řízení, a to do doby, než je vydáno meritorní rozhodnutí orgánu prvního stupně. Slučování řízení, jež jsou vedena různými územními správními orgány, byť mají jeden společný nadřízený orgán, jde proti smyslu a zásadám přezkumu individuálního správního aktu. Výše pokuty byla stanovena v souladu se zásadami pro ukládání pořádkových pokut. Zákonné rozmezí pro uložení pokuty je od jedné koruny do 100.000,- Kč. K údajně likvidační výši pokuty žalovaný uvedl, že žalobce je aktivním subjektem na trhu již od roku 1994 a na území České republiky vlastní cca 80 provozoven. Podle Obchodního rejstříku činí základní kapitál 10 milionů Kč a od 20. dubna 2012 dokonce 30 milionů Kč. Pro takový subjekt tedy nemůže být pokuta ve výši 50.000,- Kč likvidační. Navíc žalobce v rámci odvolacího řízení žádné námitky v tomto směru nevznášel.

V mimořádně obsáhlé replice ze dne 8.5.2014 žalobce setrval na svých dosavadních právních závěrech, které dále rozvedl a odůvodnil. Má za to, že nestačí skutečnost, že osoba je zaměstnaná jako veterinární lékař, ale musí mít ke své činnosti předpokládané veterinárním zákonem pověření. V daném případě je zákon nejasný, a proto je třeba vybrat ten výklad, který je pro adresáta normy výhodnější. Ačkoliv se stanovisko žalovaného opírá o některá soudní rozhodnutí, žalobce se s nimi neztotožňuje, což podrobně vysvětlil. Ministerstvo zemědělství ve vyhlášce č. 296/2013 Sb., v níž je vyobrazen vzor služebního průkazu veterinárního inspektora bez zákonného zmocnění, do vzoru uvedlo, že držitel je rovněž nositelem oprávnění stanovených veterinárním zákonem. Žalobce dále poukázal na změnu ustanovení § 53 odst. 7 veterinárního zákona účinnou od 1.1.2014, podle které jsou veterinární inspektoři povinni prokazovat pověření ke kontrole podle kontrolního řádu služebním průkazem. Dále žalobce provedl srovnání právní úpravy kontrol podle jiných právních předpisů než shora uvedených. Za zcela nedostatečný považoval vymezení předmětu kontroly jako „kontrola provozovny s odběrem vzorku.“ Takovéto vymezení je vágní, nepřesné a nezákonné a žalobce opět poukázal na příklad Státní zemědělské a potravinářské inspekce. Další argumenty žalobce snesl i na podporu tvrzení, že jednotlivé případy měly být spojeny v jedno řízení. Vzhledem k tomu, že ke spojení věcí nedošlo, došlo k porušení základní zásady správního řízení, a to aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, neboť by pak žalovaný mohl uložit pouze jednu pokutu do výše 100 000,- Kč. Skutečnost, že to pro žalovaného může být složité, nemá v tomto případě žádný význam. Nespojení věcí pak mělo vliv na výši pokuty žalobci a ta je v důsledku tohoto pochybení správních orgánů nezákonná. Jestliže žalovaný bral při stanovení výměry pokuty v potaz pouze výši základního kapitálu a dobu působení na trhu, jednal v rozporu se zákonem, a proto by měla být uložená pokuta zrušena.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání

nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 14.7.2011 vyplývá, že téhož dne se ke kontrole do provozovny žalobce na adrese Neklanova 2693, Roudnice nad Labem, dostavil pracovník správního orgánu I. stupně MVDr. J. P. Cílem kontroly byla „HYG1 s odběrem vzorku masného polotovaru“. Vedoucím provozovny J. P. mu nebyl umožněn vstup do provozovny z důvodu nutnosti dodržení „Závazného jednotného postupu při úředním dozoru“ vydaným jednatelem žalobce Ing. P. V., neboť nebylo předloženo písemné pověření ke kontrole. Jako příloha protokolu jsou vypsána ustanovení § 53 odst. 4, § 53 odst. 1 písm. a), § 53 odst. 7 veterinárního zákona, kterou však J. P. dle údaje na příloze odmítl podepsat. Součástí správního spisu je i doklad o registraci č.j. KVS/HY/2065-6/08-1 obsahující informace, že uvedené provozovně žalobce bylo přiděleno veterinární registrační číslo CZ 11836, přičemž se má jednat o prodejnu potravin živočišného původu konečnému spotřebiteli (pultový prodej), bourárnu a porcovárnu pro prodej konečnému spotřebiteli a masnou výrobu pro prodej konečnému spotřebiteli.

Podle § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona úřední veterinární lékaři orgánů veterinární správy a veterinární lékaři Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru (dále jen "veterinární inspektor") jsou oprávněni při jeho výkonu vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru, a jde-li o provádění pohraniční veterinární kontroly, do celních prostorů pohraničních celních úřadů a provádět na těchto místech potřebné úkony a šetření.

Podle § 53 odst. 4 veterinárního zákona kontrolované osoby jsou povinny vytvářet vhodné podmínky pro výkon státního veterinárního dozoru a poskytovat veterinárním inspektorům nezbytnou součinnost a pomoc, zejména umožnit jim přístup na místa a do prostorů uvedených v odstavci 1 písm. a), odběr vzorků a poskytovat jim na požádání potřebné doklady, údaje a ústní a písemná vysvětlení, jakož i bezplatně nezbytnou věcnou, osobní a jinou pomoc.

Podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona kontrolované osobě, která nesplní povinnost podle odstavce 4, může orgán veterinární správy, který provádí výkon státního veterinárního dozoru, uložit pořádkovou pokutu do 100 000 Kč. Pořádkovou pokutu lze uložit i opakovaně, nebyla-li povinnost splněna ani ve lhůtě nově stanovené orgánem veterinární správy. Souhrn takto uložených pokut nesmí být vyšší než 500 000 Kč. Pokutu vybírá orgán, který ji uložil. Příjem z pokut je příjmem státního rozpočtu.

Soud si je vědom toho, že obdobné případy nyní projednávané kauze byly v minulosti správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu řešeny a soud tak na tuto judikaturu navazuje i v daném případě, jak bude konkrétně rozvedeno dále.

K námitce žalobce, že nemělo být postupováno podle § 62 správního řádu, soud odkazuje na ustanovení § 76 odst. 1 veterinárního zákona, které v uvádí, že na postupy podle tohoto zákona se vztahuje správní řád, není-li tímto zákonem stanoveno jinak. Z toho vyplývá, že při ukládání pořádkové pokuty ve smyslu § 53 odst. 7 veterinárního zákona se postupuje s odkazem na § 76 odst. 1 s použitím § 1 odst. 2 správního řádu, podle správního řádu, neboť veterinární zákon svou speciální procesní úpravou při ukládání pořádkových pokut neobsahuje. Z toho důvodu byl správný postup žalovaného podle § 62 správního řádu, a to jak ve vztahu k odůvodnění výše pořádkové pokuty, tak i pro stanovení náhrady nákladů řízení (shodně rozsudek KS v Českých Budějovicích ze dne 27.2.2013, 10 A 68/2012, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 27.2.2014, 8 As 30/2013, www.nssoud.cz). Pokud je žalobcem namítáno, že byly učiněny další úkony, a to jak vyplývá ze správního spisu oznámení o zahájení správního řízení ve věci ze dne 26.8.2011 s poučením o procesních právech a vymezením skutku, neshledává v tom soud porušení jakýchkoliv práv žalobce, právě naopak. Žalobci byl poskytnut prostor pro další případnou argumentaci. Soud vystupuje ve správním soudnictví jako ochránce veřejných subjektivních práv (viz § 2 s.ř.s.), která v uvedeném aspektu nebyla nijak porušena.

K námitce věcné nepřislušnosti mimo jiné proto, že zde není založena kompetence podle zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách (dále jen „zákon o potravinách“), soud uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že správní orgán I. stupně je věcně příslušný podle § 49 odst. 1 písm. g) a x) veterinárního zákona. Podle těchto ustanovení správní orgán I. stupně mimo jiné vykonává státní veterinární dozor a vydává závazné pokyny k odstranění zjištěných nedostatků, provádí plánované úřední kontroly, kontroly v případě podezření z nedodržování povinností a požadavků a auditů, a na základě jejich výsledků přijímá vhodná opatření a ukládá pokuty za nesplnění nebo porušení povinností, požadavků nebo podmínek stanovených tímto zákonem a předpisy Evropských společenství. Dále podle § 16 odst. 1 písm. b) bod 1 a 2 zákona o potravinách vykonávají kontrolu dodržování povinností stanovených zákonem o potravinách i orgány veterinární správy, a to konkrétně nad dodržováním povinností stanovených zákonem o potravinách a zvláštními předpisy při výrobě, skladování, přepravě, dovozu a vývozu surovin a potravin živočišného původu a dále při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na tržištích, při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, a v prodejnách potravin, pokud jsou místy určení při příchodu surovin a potravin živočišného původu z členských států Evropské unie. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.12.2013, 6 Ads 62/2013, www.nssoud.cz, uvedl k ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) bod 1 a 2, že: „*Kde je hranice mezi oprávněním k provádění kontroly Státní veterinární správou a Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí není zcela jednoznačné, z toho důvodu byla uzavřena dohoda o vzájemné součinnosti a spolupráci ze dne 21. 7. 2009 mezi Ministerstvem zemědělství, Státní a zemědělskou a potravinářskou inspekcí a Státní veterinární správou, jejímž cílem bylo v rámci zákonného vymezení kompetencí přístup obou státních orgánů sjednotit a případné faktické překrývání dozoru vyloučit.*“ Ačkoliv musela být z praktických důvodů upravena dohodou věcná působnost Státní veterinární správy a Státní zemědělské a potravinářské inspekce, neznamená to, že by Státní veterinární správa neměla zákonná kontrolní oprávnění podle zákona o potravinách, ale právě naopak. Je zřejmé, že orgány veterinární správy mají podle zákona o potravinách jednoznačně také oprávnění uvedená v ustanovení § 53 odst. 1 veterinárního zákona k provozovnám, kde

dochází k prodeji a úpravě masa a výrobě masných polotovarů, mezi které provozovna žalobce v ulici Neklanova 2693, Roudnice nad Labem, patří. Pokud tedy veterinární inspektor, jak vyplývá z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 14.7.2011, měl v úmyslu provést kontrolu hygieny a odebrat vzorek masného polotovaru v uvedené provozovně žalobce, rozhodně nejednal mimo rozsah věcné působnosti správního orgánu I. stupně, neboť vykonával veterinární dozor. Soud tak o věcné příslušnosti správních orgánů v dané věci nemá pochybnosti.

Žalobce dále namítal nedostatečnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který vede k nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. Soud konstatuje, že řádně formulovaný výrok, který obsahuje konkrétní popis skutku, má nezastupitelnou roli. Pouze z něho lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena, jaké opatření, či sankce byly uloženy a pouze porovnáním výroku lze usuzovat i na existenci překážky věci rozhodnuté. Pouze výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí. Jinými slovy řečeno v rozhodnutí trestního charakteru je nutné postavit na jisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku, uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Jak vyplývá z rozhodnutí prvostupňového orgánu, je v něm jednoznačně uvedeno, za jaké konkrétní jednání byl žalobce postižen a jaká konkrétní skutková podstata deliktu byla v souvislosti s tímto konkrétním protiprávním jednáním naplněna. Ve výroku rozhodnutí byl popsán skutek, za který je žalobce trestán tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Ve výroku rozhodnutí byl skutek vymezen místem i časem a spočíval v neumožnění přístupu veterinárními inspektory do provozovny v rámci výkonu státního veterinárního dozoru. Výrok rozhodnutí je přezkoumatelný a srozumitelný. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno ustanovení veterinárního zákona, o které správní orgán opřel definici protiprávního jednání spočívající v neumožnění výkonu státního veterinárního dozoru. Ve výroku rozhodnutí nemusí být doslovně citována díkce uvedeného ustanovení zákona, za které byl žalobce postihován. Výrok rozhodnutí je i vykonatelný, neboť je v něm uvedena výše pořádkové pokuty, která byla žalobci uložena včetně náhrady nákladů řízení a je v něm uvedena i lhůta, kdy je povinen zaplatit pokutu včetně nákladů řízení i účet, na který je povinen pokutu uhradit. Vztah žalobce k předmětné provozovně NOVÁK MASO-UZENINY je zcela jednoznačný. Na základě uvedení registračního čísla v protokolu o kontrolním zjištění je nepochybné, že prodejna NOVÁK MASO-UZENINY, Neklanova 2693, Roudnice nad Labem, je provozovnou žalobce. O tom svědčí i doklad o registraci, který je ve správním spise založen.

K námitce nutnosti předložení konkrétního pověření vedle služebního průkazu při provádění kontroly soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2014, 8 As 30/2013, www.nssoud.cz, ve kterém je s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2012, 1 As 25/2012, www.nssoud.cz, uvedeno: „...v souzené věci bylo pro provedení kontroly dostačující, že kontrolní pracovnice předložila průkaz veterinární inspektorky. V dané věci není sporu o tom, že ustanovení veterinárního zákona týkající se státního veterinárního dozoru jsou speciální úpravou k obecné úpravě zákona o státní kontrole. Podle § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. V souzené věci stanoví jiný postup veterinární zákon. Ustanovení § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona hovoří o veterinárních inspektorech jako o úředních veterinárních lékařích orgánů veterinární správy pověřených výkonem státního veterinárního dozoru, z čehož vyplývá, že veterinární inspektori jsou k výkonu státního veterinárního dozoru pověřováni obecně, a tudíž nemusejí předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé

kontrole.

Veterinární inspektoři osvědčují své obecné oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru ve smyslu § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona služebním průkazem, který v souladu s přílohou č. 2 k vyhlášce č. 296/2003 Sb., obsahuje text: „Držitel tohoto průkazu, pro nějž byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy.“ Tento průkaz současně představuje pověření k provedení kontroly ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Nejvyšší správní soud tedy dospívá k závěru, že již předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně své oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru, a proto nemusí předkládat ke každé kontrole zvláštní pověření. Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožnil s obsáhlým a přesvědčivým odůvodněním rozsudku Městského soudu v Praze a dodává, že z žádného ustanovení veterinárního zákona, jež je zákonem speciálním vůči zákonu o státní kontrole, nelze dovodit povinnost kontrolního pracovníka prokazovat se zvláštním povolením jednotlivě pro každou konkrétní kontrolu. Proto veterinární inspektorka žalované nepochybila, když se před zahájením kontroly prokázala služebním průkazem... Argumentaci stěžovatelky jazykovým výkladem § 53 odst. 1 veterinárního zákona nelze přisvědčit. Toto ustanovení stanoví, že „Úřední veterinární lékaři orgánů veterinární správy a veterinární lékaři Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra, popřípadě jimi zřízených organizačních složek státu pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru (dále jen „veterinární inspektor“), jsou oprávněni při jeho výkonu, ...“ a vymezuje rozsah oprávnění veterinárních inspektorů. Spatřuje-li ve znění tohoto ustanovení stěžovatelka oporu pro svůj výklad v užití spojení: „pověření výkonem státního veterinárního dozoru“, nikoli v užití slov „jsou pověřeni....“, je nutno uzavřít, že text tohoto ustanovení reflektuje změny, které od počátku účinnosti veterinárního zákona (od 28. 9. 1999) nastaly v tomto ustanovení současně se změnami vymezení základních pojmů pro účely tohoto zákona § 3. Definice pojmu „úřední veterinární lékař“ byla do § 3 veterinárního zákona vložena novelou veterinárního zákona zákonem č. 131/2003 Sb. od 30. 6. 2003, úřední veterinární lékař byl definován jako veterinární lékař orgánu veterinární správy /§3 odst. 1 písm. kk)/na rozdíl od „soukromého veterinárního lékaře“ nebo „schváleného veterinárního lékaře“; novelou provedenou zákonem č. 48/2006 Sb. (od 27. 2. 2006) byla tato definice doplněna: „za úředního veterinárního lékaře se považuje také veterinární lékař Ministerstva obrany nebo Ministerstva vnitra, který byl pověřen úkoly náležejícími podle tohoto zákona úředním veterinárním lékařům“ /§ 3 odst. 1 písm. gg)/. Označení „úřední veterinární lékař“ tak je specifickým označením pro veterinárního lékaře v pracovním poměru k orgánu veterinární správy pověřeného výkonem veterinárního dozoru podle veterinárního zákona v souladu s jeho služebním zařazením, které je zřejmé ze služebního průkazu, pověření výkonem tohoto dozoru plyne z jeho postavení přímo ze zákona a na základě něho, dle vzoru stanoveného vyhláškou, vydaného služebního průkazu. Definice „úřední veterinární lékař“ a rozšíření této definice se toliko promítá v § 53 odst. 1 veterinárního zákona, který pojem úřední veterinární lékař užíval od počátku své účinnosti. Právní jistotu, že veterinární inspektor je pověřen výkonem veterinárního dozoru (který se provádí soustavně) a že se za účelem výkonu veterinárního dozoru dostavil do provozovny tak osvědčuje samotné předložení služebního průkazu. Soustavnost veterinárního dozoru znamená nejen kontrolní činnost na základě plánu kontrol v obvodu působnosti orgánu veterinární správy, jehož je inspektor zaměstnancem, ale i činnost iniciovanou informacemi o možných nedostacích konkrétního provozu z jiných zdrojů či z předchozích kontrol. Právní jistota a předvídatelnost, ve smyslu doložení toho, že jde o osobu pověřenou provedením konkrétní kontroly, kterou stěžovatelka považuje za garantovanou jen při současném předložení služebního průkazu a pověření ke kontrole, je podle veterinárního

zákona naplněna již předložením služebního průkazu. “

V projednávané věci není sporu o tom, že byl předložen při pokusu o kontrolu provozovny žalobce veterinárním inspektorem MVDr. J. P. služební průkaz, přičemž kontrola mu byla znemožněna s odkazem na nesprávný právní názor žalobce vyjádřený v jeho „Závazném jednotném postupu při úředním dozoru (metodický pokyn)“, který uváděl, že vedle služebního průkazu je nutno předložit i písemné pověření. Soud tak konstatuje, že v daném případě jednal žalobce v rozporu s § 53 odst. 4 veterinárního zákona, když jeho zastupující osoba nesplnila povinnost součinnosti, pročež mu mohla být uložena pokuta podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona.

K námitce, že mělo dojít ke spojení probíhajících řízení o pořádkových pokutách soud uvádí následující.

Podle § 140 odst. 1 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků. Uvedené ustanovení správního řádu stanoví podmínky, za kterých je možné (nikoli nutné) společné správní řízení vést. V daném případě je nutno si uvědomit, že každá provozovna žalobce je registrována jako samostatné zařízení, které zachází se živočišnými produkty (v daném případě reg. č. CZ 11836). Na spojení řízení není právní nárok, správní orgán proto musí sám vždy zvážit (nestanoví-li zákon, že je nutné společné řízení vést, což v daném případě nestanoví), zda tak učiní, nebo nikoli. Zohledňovat by pak měl zejména zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení podle § 6 správního řádu, a postupovat tedy tak, aby řízení proběhla co nejrychleji a bez zbytečných nákladů jak pro správní orgán, tak pro účastníky řízení. Soud neshledal, že by mělo dojít k porušení hospodárnosti a rychlosti řízení, neboť se jedná o skutky, které se staly v různých provozovnách, v různých časech a dokonce v působnosti různých správních orgánů I. stupně. Pokud žalovaný věci nespojil, nejednal v rozporu se správním řádem.

Namítá-li žalobce, že je podle jeho názoru právně nepřípustné, aby v rámci jednoho státu při neexistenci vlastních zákonných kontrolních řádů orgány žalované a Státní zemědělské a potravinářské inspekce volily při sankcionování téhož správního deliktu odlišné postupy, pak taková námitka formulovaná pouze v obecné poloze bez konkrétní souvztažnosti k žalobou napadenému rozhodnutí, nemůže být v rámci přezkumu soudu podle soudního řádu správního konkrétně vypořádána. Z této žalobní námítky není zřejmé, co má konkrétně žalobce na mysli, a jaký má tato námitka význam pro porušení práv žalobce v souvislosti s přezkoumávaným rozhodnutím, které bylo podrobeno na základě žaloby přezkumu soudu. Soud přezkoumával konkrétní postup žalovaného správního orgánu při vydání žalobou napadeného rozhodnutí a neshledal pochybení, které by mělo za následek zkrácení žalobce na jeho právech.

Dále žalobce shledává výši pokuty, která mu byla uložena ve výši 50 000,- Kč, za zcela nepřiměřenou a navrhl její prominutí nebo snížení na minimum.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních

směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, 1 Afs 1/2012, www.nssoud.cz, Sb.NSS č. 2671/2012, je uvedeno, že „soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s.ř.s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s.ř.s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, 7 As 22/2012, www.nssoud.cz, Sb. NSS č. 2672/2012, „smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s.ř.s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.“

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2008, 4 Ads 113/2007, www.nssoud.cz, vyplývá, že ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení a nebo – v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání – zda správní orgán volné uvážení nezneužil. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Správní orgán je tak povinen při ukládání sankce podrobně a přesvědčivě odůvodnit, k jakým skutečnostem přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv měly tyto skutečnosti na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona je možno uložit za správní delikt, jehož se dopustil žalobce pořádkovou pokutu do 100 000,- Kč. Žalovaný odůvodnil uložení pokuty v polovině zákonné sazby tím, že uvedená provozovna žalobce vykonává činnosti epidemiologicky závažné, a to bourání a porcování masa a výrobu masných polotovarů. Smyslem dozoru v potravinářských podnicích je podle žalovaného zabezpečit kontrolu hygienických podmínek výroby, včetně kontroly zdravotní nezávadnosti živočišných produktů uváděných do oběhu a nabízených spotřebiteli a jedná se o dozor nezastupitelný, který mohou provádět jen odborně způsobilí veterinární inspektoři. Provozovatel takového podniku může zasáhnout přímo zdraví spotřebitele a v daném případě vůbec kontrola nebyla provedena, neboť veterinární inspektor nebyl vpuštěn do provozovny. Další okolností, kterou žalovaný hodnotil, bylo to, že žalobce jednal úmyslně. Soud konstatuje, že se na základě shora uvedených okolností, které zakládají vyšší společenskou nebezpečnost jednání žalobce, nejví

soudu výše pokuty stanovená správní orgánem I. stupně a potvrzená žalovaným zjevně nepřiměřeně vysoká. V odvolání žalobce nic proti výši pokuty nenamítal a činil tak, až v žalobě, aniž by opět uvedl, zda má a v čem pokuta likvidační účinky. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je i zřejmé, že byl případ žalobce a výše pokuty hodnoceny individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Součástí správního spisu je i výpis z obchodního rejstříku žalobce ze dne 10.10.2011, ze kterého je patrné, že vklad společníků do společnosti je celkem 10 milionů Kč. Je tedy zřejmé, že žalovaný měl i základní povědomost o základním kapitálu žalobce, vůči kterému se nejví uložená pokuta jako likvidační.

Soud veden shora uvedenými zásadami při přezkumu přiměřenosti uložené pokuty, kdy do úvah správního orgánu může zasáhnout až tehdy, kdy je pokuta zjevně nepřiměřená, konstatuje, že takovouto nepřiměřenost neshledal.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. května 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová